

Jūrų žvaigždė Citrinukė gimė Koralų jūroje rugsėjo naktį, kai siautė baisi audra, į krantą išmetusi tūkstančius medūzų. Gal dėl to ir nenustygo vietoje. Naujagimė ji atradė it mažytis želė trupinėlis, kurio negalėjai žžiūrėti gelmėse. Kai ūgtelėjo, dėl spalvos ją praminė Citrinuke – taip ryškiai spindėjo vandenyje, kad naktį galėjai supainioti su dangaus žvaigždėmis, švytinčiomis virš tamsių jūros bangų.

– Kada aš užaugsiu ir galėsiu keliauti? – vis klausinėdavo Citrinukė mamos.
– Jau greitai, tik luktelk mažumėlę, – atsakydavo mama. – Nepamiršk, kad mes, jūrų žvaigždės, esame pačios geriausios, gražiausios ir nuostabiausios jūrų būtybės, tik labai jau trapios! Kad ir kur būtum – saugokis grobuonių, kitaip tau galas!

Citrinukė dar nežinojo, kas tie grobuonys. Bet jūrų žvaigždė neturėjo kantrybės laukti, kol užaugs, ir kartu su milijonu brolių bei sesyčių slapstytis saugioje įduboje už povandeninių uolų. Jai atrodė, kad jūroje knibžda atradimų ir nuotykių, kuriuos tūnodama įduboje ji pražiopsos. Tad, vos tik sustiprėjo penkios į spindulius panašios jos rankos, Citrinukė luktelėjo, kol mama užsnū, ir vogčia išsigavo pasižvalgyti po gelmes. Aptikusi šiltą jūros srovę leidosi nešama tol, kol besidairydama į spalvingus koralus maloniai užsnūdo.

Pabudo tik bakstelėta į šoną ir net krūptelėjo: keista plokščia žuvis dėbsojo į ją išsprogusiomis akimis, abi – viename šone.

– Kas tu ir ką čia veiki? – paklausė plokščioji žuvis.

Tai buvo plešinė Matilda, kuri save laikė Koralų jūros metraštininke. Užrašų knygutėje ji žymėdavosi kiekvieną sutiktą jūros gyventoją – lygiai kaip jos mama, močiutė, promočiutė ir visos kitos giminės plešnės.

– Aš jūrų žvaigždė Citrinukė, – atsakė Citrinukė tiesdama rankas pasisveikinti. – Mes, jūrų žvaigždės, esame pačios geriausios, gražiausios ir nuostabiausios jūrų būtybės, tik labai jau trapios!

– Mat kaip, – nusistebėjo plešinė Matilda. – Jūs, jūrų žvaigždės, esate savotiški padarai: nei krabai, nei žuvys, nei pelekų, nei žiaunų... O svarbiausia – kaip gali pasivadinti pačia geriausia jūrų būtybe, jeigu neturi širdies?

– O kas yra širdis? – sutrikusi paklausė Citrinukė, mat tokio žodžio nebuvo girdėjusi.

– Negi nežinai, kas yra širdis? – aiktelėjo plokščiažuvė. – Širdis yra... na, širdis. Svarbiausia kūno dalis. Jos tvinksnėjimas yra gyvybė.

Be jos – nė iš vietos. Bet dar svarbiau – be jos neįmanoma būti gerai!

Citrinukė apstulbo.

– Iš kur žinai, kad neturiu širdies? – nenorėjo jį patikėti plekšnės žodžiais.

– O tu priglausk ranką prie krūtinės, ana ten, per patį vidurį. Ir įsiklausyk. Ar ką girdi?

Citrinukė taip ir padarė, bet tegirdėjo įprastus jūros gelmių garsus. Aure tolyn nuvinguriuoja būrys ryškiai raudonų žuvelių – jūrų angelų. Antai iki pat dugno prasiskverbia tolybėse bangas skrodžiančio laivo sirena. Bet krūtinėj – tylu.

– Nieko negirdžiu, – nuliūdusi prisipažino Citrinukė.

– Būtent! Nes ten nieko nėra, – režė plekšnė Matilda. – Jei neturi tvinksinčios širdies, vadinasi, esi beširdė! Vadinasi, negali būti ir geriausia jūrų būtybė!

– Bet mama man sakė...

Plekšnė tik mostelėjo peleku.

– O man mama sakė, kad tapsiu žymia rašytoja, kaip ji, močiutė, promočiutė ir visos kitos giminės plekšnės. Ir ką? Štai baigiu prirašyti užrašų knygutę, bet nei žymia, nei rašytoja dar netapau. Pabandyk išgarsėti šitam užkampy...

Plekšnė būtų ir toliau skundusis, kaip norėtų išplaukti į platesnius vandenis, bet pastebėjo, kad Citrinukės akys ima niauktis.

– Ko tu dabar? – subambėjo ji.

– Tai jeigu sakai, kad aš ne geriausia... kad esu beširdė... – kūkčiojo Citrinukė, įskaudinta plekšnės žodžių.

– Na jau, neverk, – sumurmėjo plekšnė Matilda. Kad ir kokia išsimokslinusi, dažnai ji būdavo tikra stačiokė. – Juk nenorėjau tavęs nuliūdinti.

– Ir ką man dabar daryti? Iš kur gauti širdį? Nenoriu likti beširdė, – ašarojo Citrinukė. – Noriu būti gera.

– Šito aš nežinau, – prisipažino plekšnė. – Bet močiutė kadaise pasakojo, kad toli toli, pačioj giliausioj jūros gilybėj, tamsiausioj jūros tamsybėj, gyvena senut seniausias mėlynasis banginis. Jis toks senas, kad net savo vardo neatsimena. Bet sakoma, kad jis žinąs viską. Jeigu jį rastum – atsakytų j tavo klausimą.

– O kur jo ieškoti? – nekantravo Citrinukė.

– Reikia plaukti į piečiausius Koralų jūros pietus. Tada leistis vis gilyn ir gilyn, į tamsiausią jūros tamsybę. Kai tik pajusi, kad vanduo toks tamsus, jog rodo si neperregimo tirštumo, kai tik išgirsi melodiją, nuo kurios kūnu nuvilnys šiurpuliukai – suprasi, kad mėlynasis banginis visai šalia. Jis dieną naktį niūniuoja liūdniausią jūros melodiją.

– Trauksiu pas mėlynąjį banginį, – nusprendė Citrinukė.

– Beprotybė, – paprieštaravo plekšnė Matilda. –

Ar tu, tokia mažutė, įstengtum taip toli nukeliauti? O jei pakliūtum į grobuonių spąstus?

Citrinukė tik mostelėjo visomis savo rankomis. Žinoma, ji nenorėjo, kad mama jaudintųsi, jei ji ilgai neparsiras. Bijojo ir nerti į giliausią gilybę ieškodama senut seniausio mėlynojo banginio. Bet jau geriau plaukti į nežinią, nei žinoti, kad neturi širdies.

– Gal nori kartu? – paklausė ji plokščiažuvės.

Plekšnė Matilda niekada nebuvo iškeliavusi iš savo Koralų jūros užkampio. Visas žinias buvo susirankiojusi iš knygų, kurias kadaise ant rudadumblių parašė mama, močiutė, promočiutė ir kitos mokslingos giminės plekšnės. Mintis pamatyti mėlynąjį banginį viliojo. O gal kelionėje rastųsi ir istorija knygai?

– Negi manai, kad daugiau neturiu ko veikti? – dėl akių suburbėjo ji. – Na, gerai jau, – išsyk pridūrė. – Bet luktelėk, turiu kai ką pasižymėti.

Plekšnė išsitraukė užrašų knygutę, atsivertė penkiasdešimt penktą puslapį ir skubriai brūkštelėjo:

**Vardas: Citrinukė. Jūrų žvaigždė (*Asteroidea*),
dygiaodžių (*Echinodermata*) tipo bestuburių gyvūnų klasė.**

Spalva: geltona. Amžius: maža. Širdis: nėra.

– Jau, – pareiškė plekšnė. Vykstelėjo uodega ir abi su Citrinuke patraukė pietų kryptimi nė nenutuokdamos, kas jų laukia.

